

Dom over det Resultat, der vil komme frem, idet jeg dog anser det for muligt, at dette kunde vise sig saaledes, at Folkethinget, naar det i det Hele fandt det ønskeligt nu at komme til en Afslutning af denne Sag ved at gaa ind paa de Forslag, som af mig ere nævnte, ogsaa kunde finde, at der ikke var Grund til at holde paa det ene Forslag, hvorom, efter den ærede Ordførers Uttring, Striden alene skulde dreie sig, nemlig Forslaget under Nr. 3. Naar den ærede Ordfører mente, at Resultatet vilde komme til at bero paa, hvorvidt jeg kunde afgive den Erklæring fra min Side, at jeg vilde gaa ind paa en saadan Forandring i Lovforslaget som den, der ligger i dette Forslag under Nr. 3, saa skal jeg strax erklære, at jeg ikke kan afgive en saadan Erklæring. Jeg kan afgive en Erklæring om, hvorledes jeg tror at kunne tage mod Loven her, saaledes at jeg kan støtte dens Gjennemførelse i det andet Thing, og dette tror jeg af de Grunde, jeg har anført, at kunne gøre selv med de meget væsentlige Forandringer i det tredje Spørgsmaal, der ville finde Sted, naar man vedtager Forslagene under Nr. 5 og 8, men jeg er paa ingen Maade istand til at slutte mig til og støtte et Forslag som det under Nr. 3, altsaa optage Noget, som uden nogensomhelst virkelig Nødvendighed kommer til at spille en saa besynderlig Rolle i denne Lov, at man virkelig ikke kan forlange, at en Minister mod sin bestemte Overbevisning skulde søge at støtte en saadan Afgjørelse. Der er nu talt Saameget om dette Tillægsforslag, og der kunde sandeligt siges endnu Mere for at vise, hvilken besynderlig Stilling et saadant Forslag vilde indtage i Loven. Den ærede Ordfører bemærkede nu igjen, at disse 9,000 Rd. dog maatte være fuldkommen tilstrækkelige, men han har jo i Virkeligheden slet ikke Noget at støtte sig til i saa Henseende. Ja, paa en vis Maade kan dette Beløb være tilstrækkeligt; thi Forslaget er affattet saaledes, at jeg ikke kan skjønne, at det er nødvendigt, at alle disse Examenkommissioner indføres paa een Gang. Er dette Forslagets Mening? Er det ikke Meningen, saa kan der jo let tænkes en Minister, som vilde finde, at man foreløbig kun skulde indføre den theologiske Examenkommis-

sion som den, man hidtil har havt sin Opmærksomhed henledt paa, og med Hensyn til hvilken man maasse vilde støde paa færre Vanskeligheder end ved Ordningen af den retsvidenskabelige og statsvidenskabelige Examenkommission. Men hvormange af de 9,000 Rd. maa han saa anvende dertil? Kan han sige: Min theologiske Examenkommission kommer til at koste 6—7,000 Rd., og saa saa den retsvidenskabelige og statsvidenskabelige Examenkommission at skjytte sig selv og se, hvorledes de kunne komme ud af det? Jeg spørger altsaa: Er det Meningen, at en Minister kan gaa frem paa denne Maade, eller er det Meningen, at alle Kommissionerne skulde indføres paa een Gang? Og hvad nu de nærmere Bestemmelser angaar, som jeg mener med Nødvendighed maa kræves, da siger den ærede Ordfører: Men der er jo heller ikke i Ministerens Forslag om de faste Censorer angivet noget Nøiere. Jeg vil dog sige til, at der er fulgt udtrykkelige Motiver med og udtrykkeligt angivet, hvorledes man tænkte sig Anvendelsen af disse Censorer, saa at der altsaa fra Ministeriets Side vistnok gaves, hvad der kunde være passende. Men nu kommer Regjeringen og Landstthinget til at opstille bestemte Fordringer i saa Henseende, der ere indgribende og betydningsfulde, og som, naar Rigsdagen gaar ind derpaa, give et ganske anderledes fast og sikkert Billede af, hvad den i Virkeligheden gaar ind paa, end den vilde have, hvis disse Fordringer ikke vare opstillede, og skjøndt de ganske vist lægge et Baand paa Ministeren, saa har jeg dog i Landstthinget erklæret, at jeg kunde gaa ind derpaa. Med Hensyn til Examenkommissioner er der derimod slet ikke givet Andet end det blotte nøgne Faktum, at der kan anvendes 9,000 Rd. dertil; men hvorledes disse Penge skulde fordeles, om de skulde anvendes til alle Kommissionerne eller til en enkelt af dem o. s. v., derom er der Intet bestemt, og at det nu skulde være Rigsdagen saaledes om at gøre, at saa et saadant Faktum slaet fast og altsaa saa Loven igjen sendt tilbage til Landstthinget for derefter muligen at saa den i Sællesudvalg, forekommer mig dog at være noget ganske Besynderligt. Men vist